

Младина

СПИСАНИЕ ЗА ДЪЦА

Стѣгайте се, зима иде!

Мъгли покриватъ
Небето ясно,
Минж се вече
Лѣто прѣкрасно.

Есеньта хладна
Сега царува,
Земя своята
Хубостъ мѣнува.

Жълтъй полето,
Вѣхне трѣвица,
Рони се, капи
Листъ на горица.

Стада не блѣжтъ
Въ гъсти осойни,
Птички не пѣжтъ
Тамъ сладкопойни:

Есень ги хладна
Далечъ испрати
Въ мѣсга прѣкрасни,
Топли, богати.

Враната само
По кѣра грачи,
Зимнина вече
Сѣжтъ орачи.

Дрѣме полето,
Дрѣмжтъ бапри,
Овчарче младо
Тамо не свиря.

Врѣме студено
Вече настава,
Ей зима люта
Пакъ приближава.

Лозя обрани,
Ниви засѣти;
За зима страшна
Вечъ се гласѣте!

Дърва си бърже,
Брашно готвѣте,
Дордѣ ги нѣма
Студъ, мразовѣте.

Който се ѝ трудилъ
Прѣзъ топло лѣто,
На нива тичалъ
Рано въ полето—

Хамбаръ му ѝ сега
Пъленъ съсъ жито,
Той ще прѣкара
Зима честито.

Ц Калчевъ.

МАЛКИЯ БАВАЧЪ.

Борисчо и Радка биле братъ и сестра. Борисчо билъ на четири години, а Радка на двѣ.

Веднѣжъ майка имъ отишла у съсѣдитѣ си по работа. До като се завърне, тя оставила малкия Борисча да бави дваждъ по малката си сестрица Радка.

Прѣзъ всичкото си врѣме Борисчо стоялъ все при сестричето си и го залѣгвалъ съ разни

залагалки. По едно врѣме сестри-
чето му взело да плаче. Борис-
чо си помислилъ, че то е глад-
но, та отишълъ въ къщи, отво-
рилъ доланя и взелъ двѣ ше-
керени риѣки.

„Охъ, батйовото! . . . мълчи-
шленце, мълчи: батйо ще го на-
храни!“—казалъ Борисчо и поч-
налъ да храни сестричето си.

Борисчо го обичали родите-
литъ му, радвали му се, защото
билъ послушенъ и добъръ.

КАНАРЧЕТО.

Зорка имаше едно ка-
нарче. То бѣше жъл-
то, съ черна главичка.
Тя го обичаше по вече
отъ всичко, защото то
й пѣеше отъ сутринъ
до вечеръ. Всѣки день
тя ходѣше при него и
го хранѣше съ сѣмена и захаръ. Една
сутрина Зорка намѣри канарчето умрѣло
въ клетката. Тя се много нажали и зах-
ванъ да плаче.

Майка ѝ, за да ѝ утѣши, донесе и друго канарче. Зорка захванѣ да плаче още по-силно, като видѣ новото птиче.

— Мило дѣте, защо плачешъ? Защо си толкова наскърбено?—Ето, сега имашъ друго птиче вмѣсто умирѣлото.

— Ахъ, мамо, азъ не се отнасяхъ добръ съ него! . . . азъ не направихъ всичко, което можахъ да направя.

— Добра ми Зорке, че ти отгледваше грижливо малкото канарче.

— Ахъ, не отговори съ плачъ дѣтетото. Малко прѣди смъртта му **азъ изѣдохъ захарта**, която ти ми даде, за да нахраня канарчето.

Майката, като видѣ доброто сърдце на дѣтетото, прѣгърна ѝ и каза:

— Колко ли по-вече ще скърбятъ неблагодарнитѣ, лошитѣ и непослушнитѣ дѣца на гроба на родителитѣ си!

ДВѢТѢ СЕСТРИЧЕТА.

Иванке, ела да играемъ на кукли, казала веднѣжъ петгодишната Марийка на своята сестрица. — Азъ ще бѣдѣхъ слугинята—бавачка, а ти господарката. Като слугиня, азъ ще се грижѣхъ добръ за свонтѣ кукли.

— Добръ, отговорила Иванка. Ето тази кукла съ рошавата коса ще ми бѣде голѣмата дѣщеря, *Милка*, а тази—малката дѣщеря, *Катя*. Голѣмата ще слагашъ на столчето права, а малката ще държишъ въ рѣцѣ.

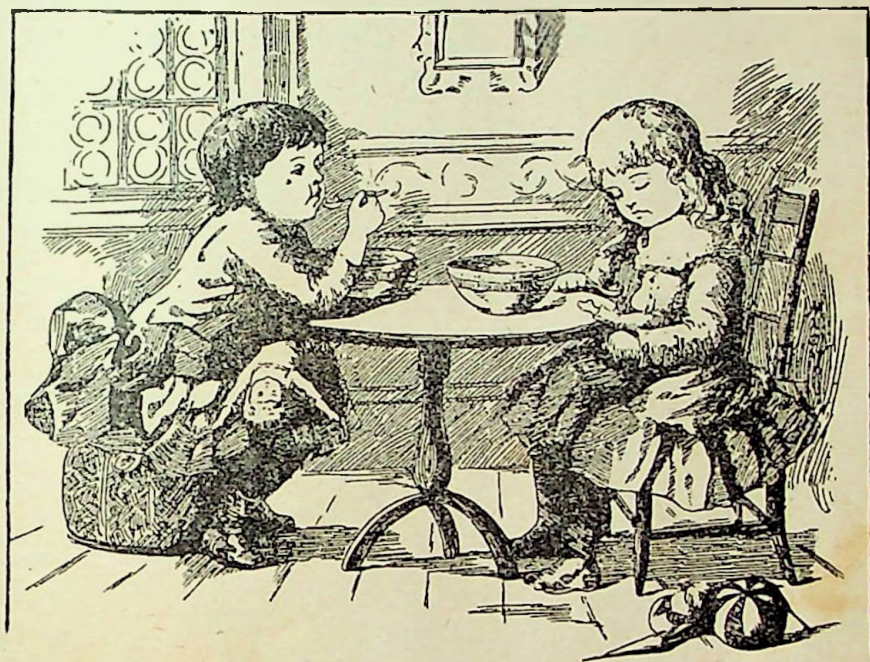
— Венчко туй азъ знамъ да направѣхъ, но трѣбва да имамъ въ долани сладки работи, за да има съ що да ги залѣгвамъ, когато те нѣма при тѣхъ.

— Това е много лесно. Ще поискамы отъ мама захаръ, ябълки, орѣхи и ето ти работата на редъ, казала Иванка.

— Охъ, колко хубавичко ще си играемъ днесъ на кукли!—извика радостно Марийка.

Слѣдъ малко Иванка изнесе куклитѣ и почнахъ да играхъ. Тѣ туриха на

трапезата двѣ паници съ студена вода, на-
дробихъ въ тѣхъ малко хлѣбъ и си раз-
дѣлихъ работата, да нахранихъ дѣцата:
Марийка взема малката кукла, а Иванка
голѣмата и гледайте какъ грижливо ги
хранихъ.

Като си поиграха така съ куклитѣ,
двѣтѣ сестричета отидохъ при майка си
да искатъ *сладки нѣща* за куклитѣ. Май-
ка имъ диде ябълки, орѣхи, захаръ и тѣ
ги затворихъ въ долапя при куклитѣ.

и казахъ: дѣца, не пипайте нѣщата безъ насъ!

На другия день Иванка отиде на училище, а Марийка останѣ въ къщи да бави куклитѣ. Тя се полѣга отъ сладкитѣ нѣща и ги изяде всичкитѣ. Като се завърнѣ сестра ѝ, тѣ се скарахъ и не искахъ да се видѣтъ. На Марийка станѣ много жално, и се помоли на кака си да ѝ прости. Двѣтъ сестричета се простихъ и отъ тогасъ вече всичко си дѣляхъ братски.

КОТКАТА ЧЕТЕ.

Оже ли котката да се научи да чете? Какво чудно питање! Вѣрвамъ, когото и да попитамъ за това, все ще се позасмѣе най-напрѣдъ, че тогава ще отговори: защото коткитѣ никой пжтъ не могатъ да се научатъ да четатъ.

Хората, като знаятъ това, никой пжтъ не си губятъ врѣмето съ ученье котки-

тѣ на *четмо*. Само нашѣ Колю се намѣрилѣ хитѣрѣ и се заловилѣ за тази безполезна работа. Цѣла година се мѣчилѣ и най-послѣ сполучилѣ да научи тѣхната *маца* да дѣржи читанката му тѣй, както кога чете нѣкой внимателенѣ ученикѣ. И наистина, виждте, не е ли тѣй!

Но за най-важното Колю не можалѣ да сполучи: котката дѣржала читанката искусно, обръщала листоветѣ единѣ по-единѣ, но да чете не можала никакѣ. Учи-

тельтъ, Коло, се мъчилъ много, но като видѣлъ че нищо не помага, оставилъ се отъ тази безполезна работа и се заловилъ за друга по-полезна и по разумна работа.

ВЕЧЕРЕНЪ РАЗГОВОРЪ.

лънцето се скри задъ хоризонта. Мръкнѣ се. Хората се прибрахъ въ къщитѣ си. Тъмната и мълчелива нощъ прѣкъснѣ хиляди и хиляди дневни трудове

Въ една ниска къщичка, дѣцата се бѣхъ наредили около майка си, близо до прозорецътъ.

— Гледайте, ето първата звѣзда, която се показа на небото; колко тя е още блѣдна! — каза най-голѣмото дѣте на своитѣ братчета, които изведнѣжъ се натрупахъ около него.

И наистина, звѣздата блѣстѣше тамъ, гдѣто бѣхъ обърнати погледитѣ на дѣцата.

— Ето още една по блѣстяща!

— Ето още друга

— Ето още, още . . . цѣло множество!

Започнѣхъ да се обаждатъ едно слѣдъ друго дѣцата. Въ това врѣме свѣтливитѣ звѣзди продължавахъ да излизатъ все по-вече и по-вече отъ небесната дълбочина.

Всички се бѣхъ вгледали въ звѣздното небе. Тогава най-малкото дѣте, като се доближи до майка си, попита ѿ:

— Мамо, кажи ми какъ настѣпва нощта и гдѣ се скриватъ звѣздитѣ денѣ, та не ги виждаме?

— Мило дѣте, звѣздитѣ денѣ не се скриватъ, а сж всѣкога на небето; но прѣзъ денѣтъ слънчевата свѣтлина е толкова силна, че помрачава свѣтлината на звѣздитѣ. Когато слънцето залѣзе и се мрѣкне, прѣдъ очитѣ ни започватъ да блѣщукатъ звѣздитѣ

— И то толкозъ, че не можемъ да ги прѣброимъ! извикахъ съ единъ гласъ дѣцата, които внимателно слушахъ майка си.

— Наистина, мамо, тѣ сж безбройно много . . . се обади пакъ най-голѣмото дѣте, което ходѣше въ училището,—да тѣ сж безбройно много, при това тѣ сж толкози далечъ, толкози далечъ отъ нашата земя, че на насъ се виждатъ много малки.

Майка имъ продължи:

— Да, мили дѣца, тѣ прѣминаватъ и пакъ се завръщатъ всѣка вечеръ неуморно и мълчево, като освѣтляватъ тъмнитѣ нощи.

Тѣ сж толкова хубави, че като ги гледаме забравяме нашата бѣдна земя. Като си повдигнемъ очитѣ на горѣ и погледнемъ звѣздитѣ, които ни учудватъ, неволно ни кара нѣщо да благодаримъ на този, който е поставилъ въ нощната тъмнина тѣзи свѣтливи точки.

Драги дѣца! Звѣздното небо ни кара да си припомнимъ за Бога. Елате, прочее, елате и колѣничете слѣдъ вашата майка, за да му се помолимъ да ни запазва и помага въ всичко.

ГАЙДАРЧЕ.

Чудно момче било
Нашето овчарче,
Я го вижте вие —
То станж гайдарче!

Отъ пърченца кожи
Скърпе си мѣшлинка, *)
Па ъж понабуче
Съ цевѣ, роговинка, —

Силно ъж надуе
И съ ржка ъж стисне,
Чувамъ—гайдицата
Гласовито писне

Не знае, горкото,
Кракъ да си обуе,
А пъкъ пуста гайда
Като си надуе;

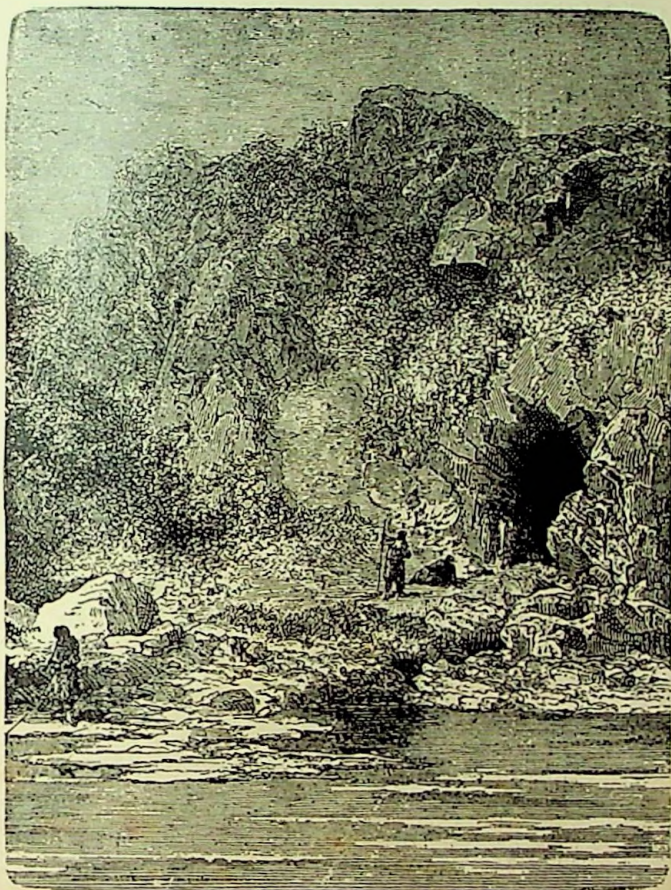
Като писнажтъ онѣзъ
Деветъ гайдуници,
Па се разигражтъ
Кози и овчици, —

Два-дни да го гледашъ —
Да се не нагледашъ,
Три дни да се чудишъ,
Да се не начудишъ!

*) Мѣшлинка—мѣхътъ на гайдата.

ЖИЛИЩАТА НА ХОРАТА.

Прѣди много хиляди години, чловѣцитѣ не сж били такива, каквито ги виждаме днесъ. Тогава е нѣмало желѣзници, параходи, телеграфи, машини и др. нѣща съ които днесъ си служатъ хората. Тогава е нѣмало такива

хубави здания, каквито ги виждаме сега. Да, прѣдихляди години челоуѣцитѣ сж били полудиви, голи и се скитали по горитѣ и планинитѣ. Тѣ сж нѣмали тогава кѣщи, а сж живѣли въ **пещери**.

Тѣзи пещери сж били едни естественни дупки въ голѣмитѣ скали и канари. Много неудобно е било първото жилище на челоуѣка. Пещеритѣ били тъмни, студени и влажни. Отъ камѣнитѣ постоянно е капело вода. Вътрѣ жилището е било неравно и послано съ камѣни. Огницето имѣ се състояло отъ четири гладки камѣни. Стѣнитѣ сж били опушени отъ димѣтъ.

По цѣлъ день тогава хората сж се скитали по горитѣ, събирали дивитѣ плодове отъ дърветата, убивали животнитѣ и се хранили съ тѣхѣ.

Прѣзъ ношѣта, когато дивитѣ звѣрове излизали отъ своитѣ дупки, челоуѣцитѣ сж се крияли въ пещеритѣ си. За да се прѣдпазѣтъ отъ тѣхѣ, тѣ прѣдъ входа на пещерата кладѣли голѣмъ огънь.

Слѣдъ години хората станѣли по умни. Тѣ напустѣли пещеритѣ и започнѣли да си правѣтъ жилища по удобни за живѣние — **колибитѣ**. За да си направѣтъ една колиба, забивали сж дърветата въ земята, като сж гледали да оградѣтъ едно четвъртигто мѣсто. Това сж биле дерецитѣ на колибата. Тѣзи деречи ги прѣплитали съ клончета и тѣй сж правили стѣнитѣ на колибата, които не сж били нищо друго освѣнѣ единѣ простѣ *плетѣ*. Този плетѣ го измазвали съ глина. Нѣколко дървета наслагани полегато отъ горѣ и покрити съ слама — това е било покриватѣ на колибата.

Тѣзи кѣщи сж нѣмали прозорци. Свѣтлината дохаждала прѣзъ нискитѣ и малкитѣ ѣ врата, които ношѣно врѣме ги запушвали съ камѣни и др. И колибитѣ сж били опушени, защото нѣмали коминѣ. Огънь си кладѣли въ срѣдата на колибата, а димѣтъ е излизалѣ

прѣзъ една малка дука, оставена на покрива. Нѣмали сж никакви мебели: нѣколко потрѣбности (столчета и др.) грубо изработени, нѣколко глинени сѣждове, стрѣли и копия за ловъ, окачени на стѣнитѣ, това е било всичката покъщнина на колибата.

Леглото имъ било сушени листа и кълчища, а се покривали съ кожитѣ на животнитѣ.

Но тази бѣдна колиба, тъмна и кадлива, е била много по добра отъ влажната пещера.

Помислете си сега нѣколко такива колибки, съградени една до друга, на нѣкоя полянка, или до брѣга на нѣкоя рѣка. Така се е образувало **първото село**.

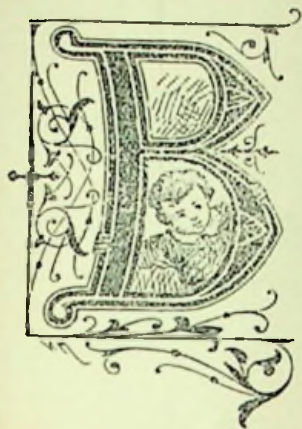
По послѣ тѣзи колибки сж станжли по добри, по

хубави. Хората разбрали нуждата отъ сгодни жилища и колибкитѣ започнали да ги правятъ съ малки прозорци. Направили имъ врата и хубаво огнище, прѣзъ което димътъ е отивалъ право на горѣ. Натъкмили си по добри мебели. Такива сж биле едно врѣме кжщитѣ на хората; такива сж и днесъ кжщитѣ на овচারитѣ и земледѣлцитѣ.

Человѣкъ отъ година на година става по ученъ, по способенъ за работа; той усѣща нужда да направи жилището си по широко, по свободно и по добрѣ наредено. Тогава чакъ хората започнали на здрави основи да градятъ *сегашнитѣ кжци*. Хората се размножили и на по плодороднитѣ мѣста се засѣлвали по вече; тъй сж образували пѣкъ **градоветѣ**.

Въ сегашно врѣме кжщитѣ се правятъ вече не само удобни, но и *хубави, красиви*. Ако отидемъ въ нѣкой голѣмъ градъ, ний ще останемъ очудени отъ хубостъта на кжщитѣ, още по вече, като си помислимъ въ какви пещери е живѣлъ прѣди хиляди години человекъ.

СЛѢПЦЪ ТЪ.

ѣ една тъмна нощъ, прѣзъ една улица на града Р., вървялъ единъ слѣпъ чловѣкъ. Той носялъ въ едната си ржка единъ фенеръ, а на рамото си — една стомна съ вода. Въ това врѣме го срѣснжлъ другъ чловѣкъ, който като видѣлъ, че слѣпия носи фенеръ, казалъ му :

— Хей, глупако, защо ти е този запаленъ фенеръ, когато за тебе *дени и нощи* е все едно ?

— Азъ не носѣхъ фенеря за себе си, му отговорилъ слѣпия, но за безрасжднитѣ, които като минаватъ покрай мене, да гледатъ да се не сблъскатъ съ мене и да ми не счуиѣтъ стомната.

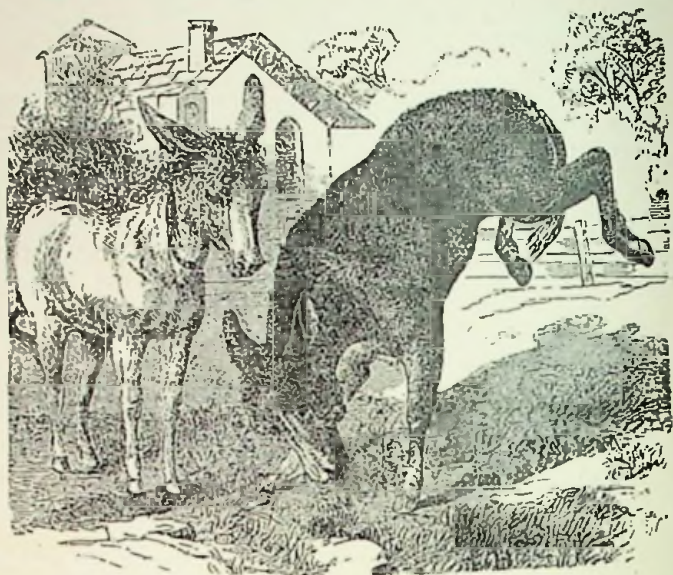
МАГАРЕТО.

ой ли не обижда това животно? Обиждатъ го тѣзи, които се отнасятъ съ него немилостиво; обиждатъ го сѣщо тѣй и онѣзи, които го считатъ за твърдоглаво и глупаво. Но то не е до толкова твърдоглаво и глупаво, както си мислѣтъ мнозина отъ насъ: стига само да знаемъ

какъ да се отнасяме съ него и да не го товаримъ съ тежка работа и ние ще се увѣримъ напълно въ това.

Когато напр. го прѣтоваримъ съ много товаръ, то лѣга на земята и не иска да се помѣсти отъ мѣстото си; но това то не го прави отъ твърдоглавие, както си

мислимъ ние, а отъ туй, защото товара не е споредъ силитѣ му.

Не е право сжщо тѣй да си мислимъ, че магарето е глупаво; защото е доказано, че то е доста умно животно. Ако магарето бѣше глупаво животно, то нѣмаше да запознава тѣй скоро господаря си и да бжде до толкова привързано къмъ него. Имало е примѣри, гдѣто магарицата се е хвъргала въ пожара заради своето магаренце, само и само да го спаси отъ смъртта; а на пазаря много магарета сж познавали своитѣ стари господари и сж избѣгвали при тѣхъ. Всичко туй доказва, че магарето не е глупаво животно.

Единъ ученъ човѣкъ, на име *Стернз*, пише за магарето така:

„Азъ никога не могъ да си позволя да ударѣмъ това животно; защото въ неговитѣ очи се вижда голѣма покорность. Тази магарешка покорность не ми дава даже да му говорѣмъ съ грубъ гласъ и груби думи. Напротивъ, когато го срѣщамъ, въ града или селото, на пѣтя или на полето, впрѣгнато или натоварено, азъ виняги ще му се обадѣмъ съ нѣколко галени имена.“

ОСѢТЛИВИЯТЪ СЕЛЯНИНЪ.

Нодиръ едно голѣмо наводнение, което съборило сума воденици, мостове; залѣло ниви, ливади, градини, села и градове; развалило пѣтища—шосета, дошла заповѣдь отъ правителството да се поправятъ тѣзи пѣтища и мостове, за да могатъ хората свободно да пѣтуватъ отъ едно мѣсто на друго.

Заповѣдта му била изпълнена: на всѣкъдѣ, дѣто имало такива пѣтища, захванжли да ги поправятъ: наели ги прѣдприемачи, условили работници, селянитѣ помагали и работата се почнѣла.

Когато расчиствали едно развалено шосе, работниците срѣщнѣли единъ такъвъ голѣмъ камѣкъ, останѣлъ на срѣдата на шосето, че никакъ не можели да го помръднѣтъ отъ мѣстото му.

Колкото и да го бѣхтали съ чуковетѣ, той не се распилявалъ—толкова билъ твърдъ. Цѣлъ мѣсецъ се занимавали сѣ съ него; били го, трошили го, обикаляли го—нѣма, та нѣма. А да го оставятъ да стѣрчи тѣй посрѣдъ пѣтя—не бива: колата, които пѣтуватъ тука, ще се спѣвагъ о него.

Като го бѣхтѣли пакъ съ чуковетѣ, ето единъ селянинъ се задалъ, съ торбичка на рамо. Той отивалъ въ града да си пазарува нѣкои дребни работи—кѣщи потрѣбни. Стигнѣлъ той до мѣстото, дѣто билъ камѣка, отбилъ се при работниците, поздравилъ ги и се заприказвалъ. Тамъ билъ въ това врѣме и прѣдприемача на шосето—единъ богатъ гражданинъ. Той билъ издалъ сума пари за нови сѣчива, защото старитѣ се исхабявали, счупвали и ставали не сгодни, а камѣка си стоялъ на пѣтя цѣлъ цѣленичѣкъ.

Като ги видѣлъ да се мжчѣтъ тѣй, селянина ги съжалилъ.

— Защо се мжтите, казалъ имъ той, не видите ли, че това е кремѣкъ? Той много мжчно се разбива.

— Не знаемъ, разбива ли се или не, казали работниците, но ние ето вече цѣлъ мѣсець се трудимъ и не можемъ да го махнемъ отъ тука.

— Колко пари ми давашъ, Господине, — обърналъ се селянина къмъ прѣдприемача — азъ самъ да разбия този упоритъ камѣкъ, който ви мжчилъ цѣлъ мѣсець?

— Ние, цѣла група работници, не можемъ да го разбиемъ, та ти ли, единъ слабъ човѣкъ, ще го разбиешъ? — казалъ прѣдприемача.

— Азъ Ви увѣрявамъ, Господине, че за единъ день ще го разбия на парчета и него вече нѣма да го има тука.

Прѣдприемача се чудѣлъ, а работниците се смѣли на селянина. Тѣ го помислили за лудъ. Най-послѣ прѣдприемача се съгласилъ.

— Давамъ ти, казалъ, 20 лева, ако за единъ день го махнешъ отъ тука.

— Не щж 20 - 10 ще ти взема, отговорилъ селянина и се подпрѣтнжлъ за работа.

Това било сутринята.

Оставилъ си той торбичката, отива въ ближниятъ храсталакъ, насѣкълъ дърва, донесълъ ги и затруналъ камѣка; подпалилъ дървата и когато изгорѣли, той донесълъ още. Тѣй продължавалъ той да клѣде огънь върху камѣка, до когато послѣдниятъ се зачервилъ. Взема слѣдъ това нѣколко кофи вода, залива горѣщиятъ камѣкъ; той захванжлъ да шуми и се наприькалъ навредъ.

— Удрѣте, сега съ чукозетѣ! казалъ селянина.

И работниците захващатъ: пата—кутя, пата—кутя, и го направили на парчета.

Селянина взелъ десетътъ лева и тръгналъ за градътъ. Прѣдприемача, зарадванъ, далъ му още петъ лева горница, заради неговата осѣтливостъ.

— Благодарѣхъ ти, казалъ му той, ти ме избави отъ сума излишни разноси. Добрѣ, че се случи да минешъ, интъкъ, ние още цѣлъ мѣсецъ да бѣхме се трудили, пакъ нѣмаше да махнемъ този камъкъ. Кому идеше на умъ да постѣпи, както тебе!

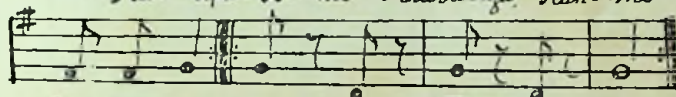
— Сбогомъ, казалъ осѣтливиятъ селянинъ и си заминува.

Часовникъ

Скоръ

1. По-мѣд-нѣ-те ѡ-чи-ца, Та-сѣтъ
На-пра-вѣ-те сѣмѣ-ца. Кал-то

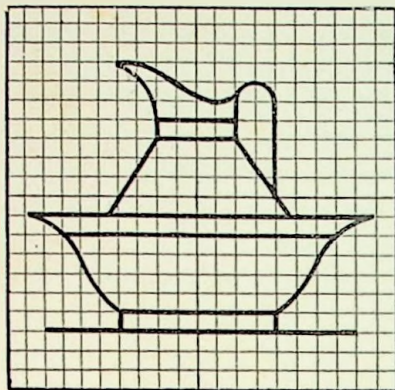

калъ сто-и. Тикъ-такъ! Тикъ-такъ! Дзънъ!
той вѣ-ви Д. М.

Всѣки день и всѣки часъ
Бърза не стои;
Всѣки день и всѣки часъ
Трака и звъни:
Тикъ! Такъ! Тикъ! Такъ! Дзънъ! . . .

Наредилъ: Д. Мандаджиевъ

ФИГУРИ ЗА ЧЪРТАНИЕ.

Омивалниче.

Начъртайте това омивалниче въ квадратчетата на вашитѣ плочи!

Книга отъ листата на барабоа (картофитѣ). Знайно е, че книгата (хартията) иж правѣтъ въ фабрицитѣ отъ различни парцали, дрипи и др. непотрѣбни нѣща. Но на послѣдъкъ въ **Холандия** направили опитъ, като сж

употрѣбили листата на барабоа за правяне на книга. Опититѣ сж правени въ гр. *Грошингенз*, гдѣто картофитѣ се развѣждатъ въ голѣмо количество. Въ този градъ има много фабрики за правяне на книга. Фабрикантитѣ сполучили да изваджтъ вече отъ листата на барабоа добра хартия и сега за 1000 килограма (единъ тонъ) барабоени листа плащали 5 л. 60 ст., когато отъ напрѣдъ тѣзи листа нищо не стрували.

Дѣтски трапезарии. Нѣкои отъ Софийскитѣ учители се завзели да уреджтъ *безплатни ученически трапезарии*. Съ устрояването на тѣзи трапезарии ще се помогне на бѣднитѣ дѣца, на които родителитѣ едвамъ искараватъ прѣхраната имъ. Такива дѣца за напрѣдъ ще се хранжтъ въ училището.

Какъвъ добъръ примѣръ! Желателно е при всѣко училище да има такива трапезарии за бѣднитѣ дѣца.

М.

I. + 486

Единъ селянинъ купилъ една гора за 2765 лева. Прѣзъ зимата сѣкалъ отъ нея дърва, които продалъ за 978 лева. На другата година продалъ гората за 2203 лева. Колко лева е спечелилъ селянина?

М.

II. + 8032 - 1090

Безъ мене никой не може—нито хората, нито животнитѣ; ако махнете първата ми буква, а втората замѣните съ ю, ще получатъ името на единъ отъ ученицитѣ на II. Христа.

с. Осма-Калугерово

Г. Атанасовъ.

III.

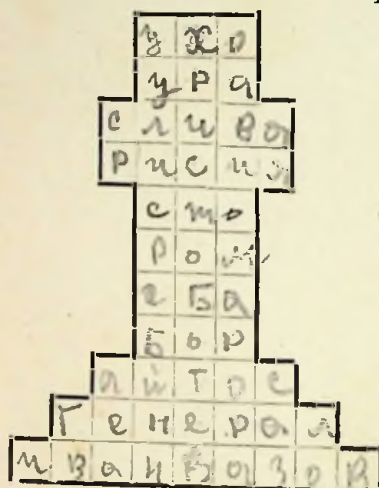
Ако ме турятъ на нѣкоя нива, тя става плодородна; промѣните ли първата ми буква съ **б**, ще получите името на едно дърво. Познайте какво съмъ?

Пловдивъ.

Марийка Г. Бенева

въ IV отдѣл.

IV.

часть отъ човѣшко тѣло.

междуметие.

овощно дърво.

европейска държава.

име на число.

спиртно питие.

сезека горня дрѣха.

иглолистно растение.

градъ въ България.

воененъ чинъ.

свъръмененъ български поетъ.

Турете въ квадратчетата на този кръстъ такива букви, та, като се прочете първия редъ да се получи *часть отъ човѣшко тѣло*; като се прочете втория редъ, да се получи *междуметие*, третия—*овощно дърво* и т. н. А като се прочете срѣдата на кръста отъ горѣ на долу, да се получи името на единъ *забѣлѣжителенъ български войвода поетъ*, борецъ за освобождението ни.

Коста Еневъ.

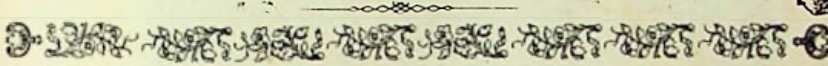
с. Джюлоница (Кесаровско)

Рѣшили задачитѣ отъ II кн.: Събоко Неновъ, Нв. Рилски, Ант. Кассевъ, Дечко Ивановъ и Г. Кечеджиевъ (IV отдѣл.), Денчо Табаковъ и Веню Ивановъ (I класъ); Т. Христовъ, Н. Стайновъ, Андр. Димитровъ и Ст. Балчевъ (II отд.) ученици отъ гр. Казанлъкъ. Чавдаръ Мутафовъ (IV отд.) гр. Севлиево. Б. Илиева, В. Михалева, С. Стефанова и Ж. Петрова (II отд.) гр. Разградъ.

Младина

СПИСАНИЕ ЗА ДЪЦА.

Зимна вечерь.

Слънце ясно
Вечъ закрива
Задъ банря своя зракъ,
Студъ земята
Вредъ облива,
Ей спустиж се нощни мракъ.

Тъмно, грозно
Е небето,
На звѣздици пада снѣгъ
И покрива
Вредъ полето,
Всѣка нива, долъ и брѣгъ.

Птичка мила
Въ туй зло врѣме
Згушила се, вечъ не пѣй,

Зъзне, клета,
Мълчи, дрѣме;
Вѣтъръ духа, буря вѣй.

Мразъ, фъртуна
Снѣговита,
Въ топла соба всѣкъ се крий,
Само вълкъ се
Гладенъ скита,
Ловъ си търси, страшно вий.

Мръкнж вече.
Отъ гората
Тате иде уморенъ,
Стваря бърже
Той дървата,
Що е сбиралъ цѣли день.